

הנדון:

האם פני המדינה הן כתמונתו של דוריאן גריי?

פנים במראה

במדינת ישראל אין עונש-מוות, אלא לארולף אייכמן ולחבריו, רוצחי-המיליונים.

על כך החליטה בשעתו הכנסת בישיבה חגיגית במיוחד, במעמד שבו חשו כל המשתתפים שהם עושים מעשה מוסרי נעלה. זה היה לפני הרבה-דרכה זמן, בשנות ה-50, במדינת-ישראל אחרת.

כיום זה נשמע עדיין יפה בנאומי-מעולה בחו"ל. ישראל, הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון, היא גם המדינה היחידה באזור שאין בה עונש-מוות.

אחרי כל פיגוע מסעיר קמה מקהלה של כסילים ודמגוגים, מאברהם שריר עד אמנון רובינשטיין, ותובעים להנהיג עונש-מוות. זה תמיד טוב לרכישת כותרת.

האמת היא שקיים במדינת-ישראל עונש-מוות. ועוד איך?

דברנו על השיטות שבהן הצליח בשעתו, להשקיט את רצועת-עזה לזמן-מה, אמר אריאל שרון שמעולם לא הרג שבויים. הוא לא לקח שבויים.

משמע: "מחבלים" המושים נהרגו במקום מבלי שניתנה להם ההזדמנות להיכנע.

ביום הריגתם של שני חוטפי האוטובוס בקו 300 אמר יצחק שמיר, גם אז ראש-הממשלה, ש-על המחבלים לדעת שלא ייצאו חיים מפיוגוע-מיקוח. לאחר מכן הסביר שמיר כי באתה שעה לא ידע כי החוטפים נלכדו חיים. אימרתו באה לציין כי "המחבלים" ייהרגו לפני שיילקחו בשבי.

יש בישראל עונש-מוות. אבל אין הוא מוטל על-ידי בתי-דין, על-ידי חוק.

הוא מוטל על-ידי סגן-מישנה בשכם, העומד ליד צלף מאומן מול הפגנה. הוא מוטל על-ידי אנשי-ביטחון הנתקלים בחוליה חמושה. הוא מוטל על-ידי אנשי-שב"כ החוקרים חשודים.

בדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון, התגלמות המצפון היהודי. אבל איש אינו יודע. איש אינו רוצה לדעת.

כ'י אנחנו, הישראלים הטובים, רוצים שנוכל לאמר בבוא היום: לא ידענו.

את המעשים עשו האנשים ההם, הרעים. אנחנו הטובים. אנחנו — שופטים. פוליטיקאים. עיתונאים. קוראי-העיתונים.

לא ידענו. כאשר פוצחה גולגותו של אותו מסגין, כאשר נורתה אותה ילדה, כאשר, "נפטר" אותו חשוד — שום הפגנה לא סערה בחוצות ירושלים, כמו אחרי צברה ושאתילה.

פעם היו הפגנות. פעם היתה תנועת-שלום. אויבי-ישראל אמרו: זוהי צביעות. יש חלוקת-עבודה. חלק מן הישראלים הורגים, מענים, מרכאים. חלק אחר מן הישראלים מפגינים ומוחים. יורים וזוכים. הורגים וזוכים.

עכשיו מותה גם טענה זו. אין בזכיה. אין מפגינים. עד לוועדת-לנדוי, שרד משהו מן הנושה. במקום שיש צביעות, יש בושה. הצביעות היא הוראה בכך שמי שעושה את המעשים יודע שאסור לעשותם. לכן הוא מכחיש ומעמיד פנים.

עכשיו אין עוד צורך להעמיד פנים. מותר לדבר בגלוי על "לחץ גופני מוגבל". זה בסדר. זה מתאים לנורמה של מדינת-ישראל, הדמוקרטיה היחידה וגו', (והעיקר לא לשקר).

רק פתי יאמין כי נורמות, המקובלות לגבי "מחבלים", אסורות לגבי פושעים פליליים ערביים. ורק פתי יאמין שהן מותרות לגבי פושעים פליליים ערביים. ורק פתי יאמין שהן מותרות לגבי פושעים ערביים, אך לא לגבי פושעים יהודיים.

נורמה, כמו סרטן, מתפשטת בנוף כולו. השנוע אמר ערבי, שהובא להארכת מעצרו בחשד של ביצוע מעשה-אונס, שהוא מודה באשמה, ושהוא "מוכן להודות גם ב-20 אלף אשמות אחרות", ובלבד שלא לחזור למקום שממנו הובא. השופט ציווה להחזיר אותו למקום שממנו בא. הוא רק ביקש להעביר את טענות העציר לקצין קבילות-הציבור במיטרתה. זה מחתרתי.

זה שנים נשמעות תלונות על התעללות בעצירים במיטרתה. לא רק בחקירות, אלא סתם מתוך סאריוס חולני. תלונות רבות נמצאו נכונות. בכל המיקרים נדונו השוטרים האשמים לעונשים מצחיקים, שהיה בהם עידוד להמשך מעשים אלה.

אין ספק שראשי המיטרתה מסכימים לכך, שהרי אחרת היו מרכאים את התופעה ביר-ברזל. אין ספק שהשר חיים בר-לב מסכים לכך, שהרי אחרת היה הוא, כנתי שנות כהונתו בתפקיד זה, שם לוח קץ. הרי די היה בשליחת שוטר אשם אחר לבלא קצינים וחיללים שהתעללו בצורה מכילה בעוכר-אורח ערבי חף מכל פשע נדונו לעונש קל. אלו-פי-קור-החרום המתיק גם את דינם זה.

מה זה אומר? זה אומר שהמימסד כולו מאשר מציאות זו.

א להם סננו. די במצב בראי. מה שניכט ממנו אינו קלסטר ישראל של 1948, ולא של 1970. כמו בתמונתו של דוריאן גריי, הכיעור גובר מדי שנה.

אנחנו מירדררים, ואיננו מסוגלים עוד לחוש בכך. האם זה תהליך בלתי-הפוך?

שום דבר התלוי בנייר-אדם חיים אינו בלתי-הפוך. כל עוד הם חיים.

האם אנחנו חיים?

מול הפגנה של נערות עמדו כמה גברתנים, חמושים בנשק חם, ו"חששו לחייהם". ממש פחדו פחד-מוות מול סני הצאיות הנערות.

לכן נאלצו לירות ולהרוג נערה, שכלל לא היתה כשח הפגנה. היא נורתה בגנה.

כמה מפקדים ופוליטיקאים אמרו שאולי זה לא בסדר. חבר-כנסת אחר הטריח את עצמו לבית-המעצר כדי להביע תמיכה ואהדה לגיבורים חובשי-הכיפות, שעמדו בגבורה כה רבה מול הנערות הבלתי-חמושות, ויכלו להן.

למחרת, כאשר נערות נסערות הפגינו כמחאה על הריגת אינתיסר, נורו שתי נערות נוספות על-ידי גיבורים עוכרי-אורח, ואחת נפצעה קשה.

גם אנשים אלה חרדו לחייהם מול הנערות הבלתי-חמושות.

מי ששתל את המתנחלים הקנאים בלב האוכלוסייה הערבית הצופה של הרצועה ידע שזה יגרום לעימות. הוא רצה בעימות

הצופה של הרצועה ידע שזה יגרום לעימות. הוא רצה בעימות

הזה. הוא רצה שהאוכלוסייה התוסס, שתהיינה הפגנות, ושהמתנחלים יירו במפגינים.

לא חשוב מה חושבים להם עלובי-הנפש היורים בנערות. חשוב מה היתה כוונתם של הפוליטיקאים ששלחו אותם לשם.

אם יש כאן רצח — וכך קוראים לזה בשפה העברית — הרי זה הרוצח.

א לוח-פי-קור-החרום, קצין סימפאטי במיוחד, החליט לצייד את חיליו ברובה-צלפים מיוחד לפיזור הפגנות.

רובה-צלפים הוא רובה המאפשר קליעה מדויקת באדם מסוים, ובחלק מסויים שלו.

החיליים נשלחו לקורס מיוחד לצלפים, כדי להתאמן בכלי זה. נקבע כי רק המפקד במקום יכול לתת את ההוראה לירות ברובה זה, והיכן לפגוע.

הרובה הוציח את עצמו. הוא מפצה את גולגולתו של אחד המפגינים, שנהרג במקום.

משמע: מפקד כלשהו (סגן? סרן?) הצביע על מפגין מסויים, והורה לחיל להרוג אותו בירייה בראשו.

איזה מפגין? מן הסתם מנהיג של כיתה בבית-ספר תיכון, או יושב-ראש של מועצת-תלמידים, או מישור אחר שנראה כמנהיג הנערים המפגינים.

בשפה מדויקת, קוראים לזה הוצאה-להורג.

עונש-מוות על השתתפות בפגנה. אולי הפגנה שכאה למחות על הריגת מפגין בפגנה קודמת. אולי הפגנה נגד הריגת מורה שביקשה להניא את תלמידיה מלהשתתף בפגנה, ושנורתה ונהרגה תוך-כדי כך על-ידי אנשי-ביטחון, חמושים מכף רגל עד קורדון, שחששו לחייהם מול אבנים.

דוריאן גריי, גיבור אגדתו של אוסקאר ויילד, חי חיי שחיתות ועשה מעשי-נבלה לרוב. אולם פניו נשאר יפים וטהורים. סימני-השחיתות נרשמו כתמונתו, שהיתה חבויה בעליית-גג מאחורי מנעול ובזרית.

רק כאשר נעץ הצעיר-הניצחי סכין בפני תמונתו, שהפכו מכוערים עד לבל-ינשוא, התהפכו היוצרות. הוא צנח ארצה מת, כשפניו מכוערים עד להבחיל, ואילו התמונה שבה והראתה את הפנים היפים והטהורים שהיו לו בשעה שצויירה.

מדינתנו אינה דוריאן גריי, ואין לה ציור בעליית-הגג. די לנו להסתכל בראי, כדי לראות מה קורה לנו.

עדת השופט לנדוי קבעה כי לכוחות-הביטחון במדינת ישראל מותר לענות חשודים ערביים. היא קבעה גבול לעינויים, וגם שיטה של פיקוח.

צריך אדם להיות נאיבי עד כדי ילדותיות כדי להאמין כי ניתן לקבוע גבול לעינויים, וכי ניתן לפקח על כך.

אותן הסיבות עצמן המצדיקות עינויים "מוגבלים" (מניעת פיגועים, הצלת חיי יהודים, השגת ראיות להרשעה) מצדיקות גם עינויים בלתי-מוגבלים.

ורק פתי יאמין כי פוליטיקאים, שרים או מבקרים אחרים יוכלו להטיל פיקוח על המתרחש בתארי-עינויים.

הם לא ידעו, מפני שלא ירצו לדעת.

הם לא ירצו לדעת, כשם שלא רצו לדעת בעבר. לשווא ניסתה ועדת-לנדוי לטרח את המערכת המישפטית — שופטים, תובעים, עורכי-דין, עיתונאים, פקדים — מן האחריות לעינויים ולשקרים שהיו נהוגים עד כה.

כל שופט שועסק במישפטים כאלה מוכרח היה לדעת שקורה משהו בלתי-סביר.

רבות נאשמים נהרו כולם כי ביצעו את העבירות המיוחסות להם. כולם מרצון טוב, בהתנבחות, כהתלהבות, מבלי שהופעל עליהם לחץ בלתי-חוקי. הם ממש יצאו מעורם כדי לאפשר את הרשעתם.

מי שהאמין לזה, יבול היה להאמין לכל דבר. האם מעולם לא עלה הספק אף בליבו של שופט אחי?

האם מעולם לא שאל את עצמו שופט: שמה משקר איש-השב"כ המופיע לפני, הנשבע כי סיפור הנאשם על עינויים כוזב? האם אין זה מזור שסיפור זה חוזר בדיוק על הפרטים שסיפרו נאשמים קודמים, שהתלוננו על עינויים? ומה פירוש העובדה שרבות נאשמים, שהודו בכל הדברים שיוחסו להם, פחדו אף לטעון שהודו תחת לחץ?

הרי אלה הם השופטים האמורים לקבוע ברוב חזקתם, על-פי האינטואיציה והשכל הישר, למי להאמין ולמי לא.

16 שנים (לפחות) של עינויים ושקרים, כנורמה כללית, לפי קביעת ועדת-לנדוי, וכל השופטים, כל התובעים, כל הפקידים והפוליטיקאים האמינו שהכל בסדר גמור?

פתי יאמין לכל דבר. פתי יאמין כי די במסקנות של ועדת-חקירה אחת, על שלוש תזריה החביכים, כדי להפוך שקרן לרוב-ראמת, רבי עינויים והומאניסט רגול.

עד עכשיו שיקרו ועינו בלי-הגבלה. מעכשיו ידברו אמת, כל האמת ורק את האמת, ויפעילו רק "לחץ גופני מתון".

לא אנשים אחרים. לא מסקרים חדשים. אלא אותם האנשים עצמם, אותם המסקרים עצמם.

מי שמאמין כזה יכול גם להאמין כי הכושי יחליף את עורו ונמר חברבורותיו.

עכשיו מתברר כי אנשי השב"כ שיקרו גם לוועדת-לנדוי עצמה לגבי נסיבות מותו של אחד עוואר עבר-אליסאלס מוחמד חמדאן, מכפר רומאן שליך-טול-כרם. צעיר זה, בן 23, מת לפני ארבעה חודשים ככלא ג'ניץ, יומיים אחרי שנעצר בחשד של השתייכות לאיגודן עויין.

אדם שמת בשעת חקירה, ולא התאכר — ההנחה כי מת כתוצאה מעינויים.

מדתה ועדת-חקירה. ומי יושב בוועדת-החקירה? נציג השב"כ.

אחרי הפרשה של ועדת-זורע. אחרי הפרשה של ועדת-בלטמן. אחרי ועדת-לנדוי עצמה, שבה ישב מי שהיה ראש-המוסד.

אחרי שהוכח מעל לכל ספק כי נורמה היא בשב"כ לשלוח לוועדות-חקירה נציגים להטות את החקירה ולהבין עדי-שקר.

אינתיסר אלי-אתאר, בת 16, נהרגה מיריה שנורתה לעברה בשעת הפגנה.

ארבעה מתנחלים, שהיו חשודים במעשה, שוחררו כעבור זמן קצר. שניים מהם ראשי-ציבור בחבל-קטיף.